

L'escorta de l'Asuquiqui

Miguel Canales va desenvolupar durant alguns anys la funció remunerada de "cobrir les esquenes d'Antonio Anglés". Conèixer la seua història és perfilar la del fugitiu més tumultuós dels últims anys, l'ombra del qual ha inundat el judici d'Alcàsser.

Miguel Canales va formar part de la processó de coneguts dels Anglés que visitaren *Esta noche cruzamos el Mississippi*. El seu germà Javier i el seu nebot Juanjo també hi varen anar. Però a Catarroja, des de delinqüents fins a fonts de la policia, tots indiquen que Miguel és dels tres –i de la majoria que han aparegut en televisió– qui va conèixer Antonio Anglés de més a prop. Al *Mississippi* es va definir com l'antic "guardaespatlles d'Anglés". Fora de pantalla, un to vocal educat contrasta el seu molt granífic aspecte.

Els recreatius Chicago. Ara passa els dies al barri valencià de Sant Marcel·lí, però fa 32 anys va nàixer a Catarroja (l'Horta), on va viure llarg temps. Miguel Canales, tercer de cinc germans, deixa d'adolescent el domicili patern i es dedica a "anar pel carrer". Durant les primeres vagabunderies coneix Enrique Anglés, el pare de la saga, gran bevedor que va morir fa uns anys, i al qual ajuda a collir sebes en un campet.

Prompte faria amistat amb Antonio, un any menor que Canales i conegut com l'Asuquiqui. "Ens dedicàvem a furtar melons, a entrar a xalets i a fer malifetes de xavals. Ens divertia el risc. Ens ajuntàvem amb el Calígula i el Raül", dos menors que després serien àmpliament coneguts pels seus agosarats robatoris en la zona. Miguel i els seus amics sovintejaven a finals dels 70 la plaça de la Regió, prop del carrer de Co-

lom on vivien els Anglés. "Allí hi havia els recreatius Chicago, on es reunien els xics del carrer com l'Arana o el Calavera. Eren la generació anterior a nosaltres, i vivien la vida al límit." Haixix i heroïna començaven a consumir-se i a vendre's per la plaça de la Regió, i anaven constituint-se les colles suburbanes. El punt de trobada dels dissabtes era Green Black Disco, on es lluien els John Tra-

mençaren a vendre al Rajolar, i va anar fent-se una bona clientela d'heroïna. Varen convèncer un altre jove traficant per a vendre els tres més còmodament a ca l'Antonio." Anglés practicava robatoris mentre forjava el negoci, per al qual se servia dels contactes del tercer traficant (en relació directa amb els camells forts dels Poblatos Marítims, gran nucli proveïdor els anys 80 de *cavall* a l'engròs i al detall). Canales no recorda cap relació directa d'Antonio amb traficants de pes ni amb gent poderosa.

Mentrestant, Canales havia anat i tornat de la Legió, on havia fet el servei militar: "en tornar, em vaig enganxar de veres a l'heroïna, abans l'havia provada poc. L'heroïna és com una dona, et dóna moltes satisfaccions, però et crea molts problemes." L'empresa d'estupefaents de cals Anglés es va consolidar quan la policia va eradicar el tràfic de drogues de Torrent, poble que polaritzava la venda a l'Horta. "L'Asuquiqui va llevar tota la clientela als traficants de la Malva-rosa, a València, on ells havien començat comprant. Era molt seriós en els negocis, molt sever amb els diners."

Com alguns dels germans Anglés, Canales afirma que Antonio era bisexual, però amb predilecció per les xiques. "Ell no tenia problemes amb les ties, que li agradaven més que els xics. Moltes ionquis se li oferien a canvi de droga, i ell, si li abellia, acceptava les que estaven bones. Altres, li les cedia a Enriquito (germà esquizofrènic

**Miguel Canales:
"Antonio i els
altres traficants
donaven diners a
Neusa per utilitzar
la casa del carrer
de Colom."**

volta municipals. Entre ells, Canales i Antonio.

Canales no recorda Antonio especialment dur... amb ell: "sabia que jo ho era més" –somriu. Però l'Asuquiqui es divertia ja d'adolescent entrenant gossos per a baralles canines que pactaven entre els *panfilleros* dels pobles veïns, "pegant-los amb un garrot com un boig perquè es feren agressius". Als anys 80 va fer colla amb Juan Jesús Martos, el Chino (que també va creuar el *Mississippi*) per a guanyar diners amb la droga: "co-

d'Antonio). Va tenir una nòvia fa uns deu anys, Eva, que després tingué relacions sexuals amb els germans Antón i Fran Partera Zafra [que en el judici han desmuntat la coartada de Ricart]. Ara és ionqui i prostituta en la zona del Passeig Marítim. Em va demanar que fóra el seu *protector*, però no acceptí", recorda.

Consum constant. La majoria dels qui participaven en el negoci (en alguns moments, set persones alhora), consumien amb alegria heroïna i cocaïna, la mercaderia amb què ampliaren mercat. "Jo vivia en aquella casa, amb tots els Anglés, i era consumidor, i Antonio i els altres traficants necessitaven algú fort que els cobri les esqueses en cas de tractes perillosos. M'oferiren ser aquesta persona i em pagaven 15.000 o 20.000 pessetes per servei, la meitat en droga." Els serveis consistien a transportar Antonio o algun altre dels traficants en el seu cotxe i a quedar-se vigilant les transaccions. "Passí per poques situacions desagradables. Una vegada, em dispararen, encara que no em van encertar, per una confusió en una compra de mercaderia sud-americana, i ho vaig aclarir posant-hi collons: aní a parlar directament amb la persona que ordenà disparar." De vegades ell feia de cobrador, i amenaçava els ionquis que no pagaven. "Només utilitzava la violència quan, després de totes les advertències, no hi havia manera que pagaren", rubrica molt solemne.

El Belga, el Mejicano o Javier, el germà de Canales, eren alguns dels qui ajudaven Anglés en la venda i a posar ordre en la casa quan hi havia aglomeració de clientela en estat zombi. "Molts atracadors portaven or per pagar", conta Miguel. "Una vegada portí Antonio a la discoteca Coolors, quan encara es deia *Al loro disco*. Era de vesprada, i hi entrà i n'isqué després d'una estona, no sé què va aclarir allí. Antonio i els altres de la casa feren molts diners en aquells temps, arribaven a guanyar quasi un milió de pessetes cada dia en les temporades for-

RAFA GIL

Miguel Canales va aparèixer, com tants altres, al programa 'Esta noche cruzamos el Mississippi'. Ell es defineix com "l'antic guardaespalles d'Antonio Anglés."

tes, sense descomptar el meu sou i el d'altres treballadors. El pis on viu ara la mare, Neusa (al camí Reial) el va pagar Antonio, que utilitzava la nòmina de la mare per blanquejar els diners. Tots els traficants pagaven a Neusa per estar-se a sa casa." Neusa Martins, però, sempre ho ha negat.

Participava Miquel Ricart en aquesta organització? "No, que jo sàpia. Fins l'any 90 més o menys, que jo vaig estar amb Antonio, només es dedicava a transportar droga en xicotetes quantitats. Era un *manat*." Aquell any 90, Miguel Canales va canviar d'aires i se'n va anar a Granada, i Antonio va segrestar i apallissar una toxicòmana amb qui mantenia relacions íntimes, Núria Pera, perquè li ha-

via robat. Va ser detingut, i no va tornar del permís penitenciari de març del 92. "Me'l vaig trobar a Paiporta, una de les vegades que torní a València. Em va contar que volia viatjar a Brasil. Des d'aleshores, només he sabut d'ell per la tele."

Avui, Miguel Canales diu que vol allunyar-se de l'heroïna, es guanya la vida aparcant cotxes i busca la manera de reconciliar-se amb Maria Soledad, una jove andalusa amb qui té dos fills. "Ara no tornaria a passar per coses com aquelles. Però sí que hi vaig participar, no puc negar-ho. Si negues la teua vida, no la pots canviar", opina.

J. M. O.